

HỒI THỨ TÁM

Khổng Tước Sơn Trang

Mặt con người bản thân nó chính là một cái mặt nạ, một cái mặt nạ mà có thể tùy theo hoàn cảnh và tâm tình mà thay đổi bất cứ lúc nào .

- Lại có ai có thể từ trên khuôn mặt của một người mà nhìn ra được những bí mật ẩn chứa trong lòng người đó?

- Lại có loại mặt nạ nào đấy có thể so với khuôn mặt thật của con người thì càng tinh xảo kì diệu hơn?

Người mà thân phận càng tôn quý, địa vị càng cao thì cái mặt nạ đeo trên mặt thường thường lại càng khiến người khác không thể nhìn thấu được.

Lúc Minh Nguyệt Tâm nhìn thấy Thu Thủy Thanh trong lòng liền tự hỏi: “Thứ mà hắn đang mang trên mặt là loại mặt nạ gì?”

Bất kể đó là loại mặt nạ gì đi chăng nữa nhưng chuyện chủ nhân của Khổng Tước sơn trang có thể đích thân ra nghênh tiếp bọn họ chuyện thường có thể khiến người ta thấy rất vui.

Khổng Tước Linh đã đẹp , Khổng Tước sơn trang lại càng đẹp ,cái đẹp rục rĩ huy hoàng mang đầy dấu ấn lịch sử .

Mái ngói màu xanh ngọc dưới ánh nắng chiều phát ra ánh sáng có màu như màu lông chim Phỉ Thúy, bậc thềm đá dài trắng đẹp như màu bạch ngọc xuyên qua giữa bức tường vàng, nơi đây dường như toàn dùng kim châu bảo ngọc mà xây nên.

Trong vườn , dưới những cây anh đào có mấy chú chim Công đang dạo chơi, trong hồ vài cặp Uyên Ương đang tung tăng bơi lội.

Thoáng thấy bóng mấy cô thiếu nữ mặc áo lụa màu khế rón rén bước đi trên thảm cỏ mềm mại, nhưng lại biến mất trong khu rừng sâu đầy hoa, trong cái sân vườn bảy màu sắc sỡ này.

Trong gió mang theo một mùi hương thanh khiết làm say lòng người, phía xa hình như có người đang thổi sáo, đất trời ngập tràn sự thanh bình.

Ba cửa lớn trong trang , ngoài trang đều đang mở, không nhìn thấy người gác cửa.

Thu Thủy Thanh đang đứng tại thềm bạch ngọc của tiền môn, lặng lẽ nhìn Phó Hồng Tuyết.

Hắn là một người rất kín đáo, làm việc nói chuyện cũng rất kín đáo, trong lòng hắn dù đang nghĩ gì , dù rất thích làm gì cũng tuyệt không lộ ra ngoài mặt.

Nhìn thấy Phó Hồng Tuyết hắn chỉ hơi hột cười cười nói: “Ta không ngờ huynh đài sẽ tới, nhưng mà huynh tới thật đúng lúc!”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Sao lại đúng lúc?”

Thu Thủy Thanh đáp: “Đêm này nơi này cũng có khách tới, đúng lúc không phải là khách thường.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Là ai?”

Thu Thủy Thanh đáp: “Công tử Vũ.”

Phó Hồng Tuyết đã ngậm miệng, trên mặt hoàn toàn chẳng có cảm xúc gì, Minh Nguyệt Tâm lại cũng không hề thay đổi nét mặt.

Thu Thủy Thanh nhìn nàng, lại nhìn cả Yến Nam Phi được người khiêng vào: “Bọn họ là bằng hữu của huynh?”

Phó Hồng Tuyết không thừa nhận, cũng không phủ nhận - giữa bọn họ rốt cuộc là địch hay là bạn? Vốn dĩ đến bản thân hắn cũng không phân biệt được.

Thu Thủy Thanh cũng không hỏi nữa, chỉ nghiêng nghiêng người nói: “Mời, mời vào!”

Hai người khiêng Yến Nam Phi lên bậc thềm, Minh Nguyệt Tâm đang đi theo phía sau chợt dừng lại chăm chú nhìn Thu Thủy Thanh hỏi: “Trang chủ cũng không hỏi xem tại sao chúng tôi lại tới đây ư?”

Thu Thủy Thanh lắc lắc đầu.

- Các người đã là bằng hữu của Phó Hồng Tuyết thì ta không cần hỏi, mà đã không cần hỏi thì không cần phải mở miệng.

Hắn trước giờ không phải là kẻ lảm lời.

Nhưng Minh Nguyệt Tâm lại quyết không im lặng, nàng lại nói tiếp: “Trang chủ tuy đã không hỏi, nhưng tôi vẫn phải nói.”

Nàng đã nhất định muốn nói thì Thu Thủy Thanh lắng nghe.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Chúng tôi thứ nhất đến vì tránh tai họa, thứ hai là vì cầu cứu thần y, không biết trang chủ có thể trước tiên xem qua bệnh cho chàng được không?”

Thu Thủy Thanh cuối cùng mở miệng, hỏi: “Là bệnh gì?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Tâm bệnh.”

Thu Thủy Thanh đột nhiên quay đầu lại chăm chú nhìn nàng nói: “Tâm bệnh chỉ có tâm dược mới có thể cứu được!”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Tôi biết...”

Hai chữ này nói vừa dứt lời, Yến Nam Phi đang nằm trên cáng đột nhiên phi ra.

Minh Nguyệt Tâm cũng đã xuất thủ.

Bọn họ một người đứng trước mặt Thu Thủy Thanh, một người ở phía sau lưng Thu Thủy Thanh.

Bọn họ một trước một sau, đồng thời xuất thủ, vừa ra tay đã phong tỏa hết mọi đường thoát của Thu Thủy Thanh!

Trên thế gian vốn không hề có chiêu thức võ công tuyệt đối hoàn mỹ vô khuyết, nhưng bọn họ tấn công lần này lại gần như đạt đến sự hoàn mỹ.

Không ai có thể tìm ra chỗ sơ hở của họ, cũng không ai có thể chống đỡ thoát ra, sự thực thì, căn bản chẳng ai có thể ngờ bọn họ sẽ đột ngột xuất thủ.

Hành động của họ không nghi ngờ gì đã được hoạch tính rất tỉ mỉ, và cú tấn công này không nghi ngờ gì cũng đã qua rất nhiều lần phối hợp tập luyện.

Vì thế chủ nhân Khổng Tước sơn trang danh chấn thiên hạ đến cơ hội hoàn thủ cũng không có, bị người ta khống chế trước của lớn sơn trang của mình.

Ngay trong nháy mắt đó, bọn họ đã điểm huyết đạo xung quanh khớp xương tứ chi Thu Thủy Thanh!

Thu Thủy Thanh không hề bị gục xuống bởi vì bọn họ đã đỡ lấy hấn.

Thân người của hấn tuy đã cứng đờ nhưng tinh thần lại vẫn rất vô cùng trấn tĩnh, trong tình trạng đó những người mà vẫn có thể giữ được sự trấn tĩnh, tìm khắp thiên hạ cũng tuyệt không quá mười người.

Minh Nguyệt Tâm nhất kích đắc thủ, lòng bàn tay cũng đã ướt, nàng khẽ thở ra rồi mới nói tiếp câu nói lúc này: “Chính vì tôi biết tâm bệnh chỉ có tâm dược mới có thể chữa được vì thế chúng tôi mới đến tìm ngài.”

Thu Thủy Thanh đến nhìn cũng không nhìn nàng lấy một lần, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết vẫn hoàn toàn vô cảm.

Thu Thủy Thanh hỏi: “Huynh biết họ vì cái gì mà tới?”

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Thu Thủy Thanh nói: “Nhưng huynh lại mang họ tới.”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Bởi vì ta cũng muốn xem xem bọn họ rốt cuộc tại sao lại muốn tới đây.”

Hai người chỉ nói có ba câu, sân vườn vốn tràn ngập sự thanh bình bỗng chốc trở nên tràn đầy sát khí.

Sát khí là từ bốn mươi chín thanh đao, kiếm phát ra, đao quang kiếm ảnh phát động, nhưng người lại không động.

Trang chủ đang bị người ta uy hiếp, tất nhiên không ai dám khinh suất làm xằng bậy.

Thu Thủy Thanh bỗng nhiên thở hắt ra, nói: “Yến Nam Phi ơi là Yến Nam Phi, người sao lại làm ra những chuyện này chứ?”

Yến Nam Phi rất bất ngờ, hỏi: “Ông đã sớm biết tôi là ai?”

Thu Thủy Thanh đáp: “Trong vòng tám mươi dặm quanh đây, đều là vùng cấm địa của Khổng Tước sơn trang, người vừa mới vào vùng cấm ta đã biết ngay ngọn ngành lai lịch của người.”

Yến Nam Phi cũng thở ra, nói: “Xem ra Khổng Tước sơn trang quả nhiên không phải là nơi cho phép người khác tự do lui tới.”

Thu Thủy Thanh nói: “Chính vì ta quá rõ lai lịch ngọn ngành của người, vì thế mới bị người qua mặt.”

Yến Nam Phi hỏi: “Bởi vì ngươi không ngờ?”

Thu Thủy Thanh đáp: “Ta thực sự không ngờ.”

Yến Nam Phi cười khỏ, nói: “Kì thực đến bản thân ta cũng không ngờ.”

Minh Nguyệt Tâm tranh lời nói: “Chàng làm thế là vì bất đắc dĩ, chàng thực sự bệnh đã quá nặng rồi.”

Thu Thủy Thanh hỏi: “Ta có thuốc cứu được hần?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Ngài có, chỉ có ngài.”

Thu Thủy Thanh hỏi: “Vậy rốt cuộc là thuốc gì?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Là một bí mật.”

Thu Thủy Thanh hỏi: “Bí mật? Bí mật gì?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Bí mật của Khổng Tước Linh.”

Thu Thủy Thanh ngậm miệng.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Đây không phải hoàn toàn là một yêu cầu, cũng là sự trao đổi.”

Thu Thủy Thanh hỏi: “Lấy cái gì đổi?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Cũng là một bí mật, cũng là bí mật của Khổng Tước Linh.”

Màn đêm sâu lắng, đèn đã được đốt lên.

Khung cảnh trong căn phòng âm u mà yên tĩnh, Thu Thủy Thanh không nghi ngờ gì là một người có sở thích rất tao nhã.

Đáng tiếc những người khách của hần chẳng có tâm trạng nào để thưởng thức thú vui tao nhã của hần, vừa bước vào Minh Nguyệt Tâm lập tức nói ngay vào đề tài chính: “Kì thực tôi cũng biết, Khổng Tước Linh vào đời cụ cố của ngài Thu Phong Ngô đã bị thất lạc.”

Đây chính là một bí mật, bí mật mà trong giang hồ không một ai biết.

Thu Thủy Thanh lần đầu tiên biến đổi dung mạo, hỏi: “Cô làm sao mà biết được?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Bởi vì Phong Ngô tiên bối đã từng mang Khổng Tước Đồ đi tìm một người, yêu cầu người đó chế tạo một cái giống hệt Khổng Tước Linh.”

Khổng Tước Đồ bản thân cũng là một bí mật, chính là cấu tạo và đồ ảnh của Khổng Tước Linh.

Không ai biết là Khổng Tước Đồ có trước, hay là Khổng Tước Linh có trước, nhưng mọi người vẫn cho rằng, có Khổng Tước Đồ rồi thì nhất định có thể chế tạo một cái giống hệt Khổng Tước Linh.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng suy nghĩ ấy đã lầm.”

Thu Thủy Thanh hỏi: “Cô sao lại biết suy nghĩ ấy là sai?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Chế tạo một cơ quan ám khí, cũng là một loại học vấn rất phức tạp cao thâm.”

Điều đó không những cần có một đôi tay khéo léo, nhanh nhạy và bình tĩnh mà còn một khối óc hiểu được nguyên lý của luyện kim và ám khí.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Người mà Thu Phong Ngô tiên bối tìm, đương nhiên là thiên hạ đệ nhất danh tượng thời đó.”

Thu Thủy Thanh nói: “Thiên hạ đệ nhất danh tượng thời đó, nghe nói chính là Từ phu nhân của Đường môn nước Thục.”

Ám khí độc dược của Đường môn độc bộ thiên hạ đã bốn trăm năm, trước giờ chỉ truyền dâu không truyền nữ.

Từ phu nhân chính là dâu trưởng của Đường môn thời đó, thuật thêu hoa và chế tác ám khí của bà được đương thế coi là song tuyệt.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng Từ phu nhân đã phí sáu năm tâm huyết, đến tóc vì hao tổn tâm lực mà bạc trắng, những vẫn không có cách nào chế tạo ra một ống Khổng Tước Linh giống y hệt.”

Thu Thủy Thanh vẫn nhìn nàng, đợi nàng nói hết.

Nhưng Minh Nguyệt Tâm trước tiên lại rút ra một ống vàng phát sáng chói lòa rồi mới nói tiếp: “Tuy nhiên trong sáu năm đó, bà đã chế tạo ra bốn đôi Khổng Tước Linh, bề ngoài và cấu tạo tuy giống hệt với những ghi chép trên Khổng Tước Đồ nhưng lại hoàn toàn thiếu mất uy lực thần kì vốn có của Khổng Tước Linh kia.”

Thu Thủy Thanh nhìn nhìn cái ống vàng trong tay nàng, hỏi: “Đây là một trong số đó?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Phải.”

Thu Thủy Thanh nói: “Những năm gần đây trong giang hồ xuất hiện một người gọi là “Chim Công”...”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Khổng Tước Linh của hắn cũng là một trong số đó.”

Thu Thủy Thanh hỏi: “Là cô đưa cho hắn?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Tôi không tận tay giao cho hắn, chẳng qua chỉ là làm sao lúc để cho hắn tự mình có thể tìm được mà thôi.”

Thu Thủy Thanh nói: “Bởi vì cô cố ý để người trong giang hồ biết bí mật là Khổng Tước Linh đã bị thất lạc.”

Minh Nguyệt Tâm thừa nhận

Khổng Tước Linh đã xuất hiện trong tay kẻ khác, thì đương nhiên đã không còn ở Khổng Tước sơn trang.

Thu Thủy Thanh hỏi: “Cô sao lại phải làm như thế?”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Bởi vì tôi từ đầu chí cuối vẫn đang hoài nghi một chuyện.”

Thu Thủy Thanh hỏi: “Chuyện gì?”

Minh Nguyệt Tâm: “Khổng Tước Linh vốn là huyết mạch của Khổng Tước sơn trang, trang chủ các đời của Khổng Tước sơn trang đều là những người rất tỉ mỉ mà lại thận trọng, vì thế...”

Thu Thủy Thanh nói: “Vì thế cô từ đầu chí cuối không tin là Khổng Tước Linh đã thật sự bị thất lạc.”

Minh Nguyệt Tâm gật gật đầu, nói: “Nghe đồn Khổng Tước Linh là thất lạc trong tay Thu Nhất Phong phụ thân của Thu Phong Ngô, Thu Nhất Phong tiên bối kinh tài tuyệt nghệ làm sao lại có thể làm ra những chuyện sơ suất vô ý như thế? Tiến bối cố ý nói như vậy có lẽ chẳng qua chỉ vì muốn thử thách khả năng ứng biến của người con trai mình mà thôi?”

Suy đoán của nàng tuy là có lý, nhưng hoàn toàn không có cách nào chứng minh.

Minh Nguyệt Tâm lại nói: “Vì thế tôi mới cố ý tiết lộ bí mật này, để những thù gia tử đệ của Khổng Tước sơn trang tìm đến.”

Thu Thủy Thanh lạnh lùng nói: “Và những người tới đây tầm thù lại chẳng có một ai có thể sống sót quay về.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Do đó tôi liền cho rằng suy đoán của tôi không hề lầm, Khổng Tước Linh nhất định vẫn còn trong tay ngài.”

Thu Thủy Thanh lại ngậm miệng, cặp mắt sắc nhọn như chim ưng trước sau vẫn luôn chăm chú nhìn Minh Nguyệt Tâm.

Minh Nguyệt Tâm lại bổ sung nói: “Thu Phong Ngô sau đó lại không hề đi tìm Từ phu nhân nữa, đương nhiên là bởi vì ông đã tìm ra Khổng Tước Linh.”

Thu Thủy Thanh lại im lặng một lúc rất lâu, mới chậm chậm nói: “Có lẽ cụ vốn đã không nên đi tìm bà ta.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng ông tín nhiệm bà ta, trước khi Từ phu nhân xuất giá, họ đã là bạn.”

Thu Thủy Thanh cười nhạt, nói: “Trên thế gian này những kẻ bán đứng bạn chắc chắn không ít.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng Từ phu nhân không hề bán đứng ông, bí mật này ngoài con cháu dòng chính của chi trưởng Đường môn ra vốn không có người nào khác biết.”

Ánh mắt của Thu Thủy Thanh càng sắc, hỏi: “Cô thì sao? Cô là người thế nào với Đường môn?”

Minh Nguyệt Tâm cười cười, đáp: “Khi tôi nói ra bí mật này thì vốn đã không định giấu ngài nữa.”

Nàng chậm chậm nói tiếp: “Tôi chính là trưởng nữ của chi trưởng của Đường môn, bản danh của tôi là Đường Lam.”

Thu Thủy Thanh hỏi: “Con gái của Đường môn sao lại lưu lạc trong chốn phong trần?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Thứ Đường môn dùng tuy là độc dược ám khí nhưng phép tắc so với Thất đại môn phái nghiêm ngặt hơn rất nhiều, con gái Đường gia, trước giờ không được phép hỏi tới chuyện trong giang hồ.”

Giọng của nàng bình tĩnh mà kiên định: “Nhưng chúng tôi lại quyết tâm phải làm được một chút chuyện.”

Thu Thủy Thanh hỏi: “Mục tiêu của các người là ai?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Là bạo lực, tôn chỉ của chúng tôi chỉ có bốn chữ...”

Thu Thủy Thanh hỏi: “Phản kháng bạo lực?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Không sai, Phản kháng bạo lực!”

Nàng lại nói tiếp: “Chúng tôi không dám chống lại môn quy vì thế cho nên chỉ có cách ẩn náu trong chốn phong trần, ba năm nay chúng tôi đã tổ chức thành một lực lượng chống bạo lực, chỉ tiếc lực lượng của chúng tôi vẫn chưa đủ.”

Yến Nam Phi nói: “Bởi vì trong thời gian đầy tổ chức của đối phương càng nghiêm mật, lực lượng càng lớn mạnh.”

Thu Thủy Thanh hỏi: “Thủ lĩnh của các đối phương là ai?”

Yến Nam Phi đáp: “Một kẻ đáng chết.”

Thu Thủy Thanh hỏi: “Hắn chính là tâm bệnh của ngươi?”

Yến Nam Phi thừa nhận.

Thu Thủy Thanh hỏi: “Ngươi muốn dùng Khổng Tước Linh của ta đi giết hắn.”

Yến Nam Phi đáp: “Dĩ bạo chế bạo, dĩ sát chỉ sát!”

Thu Thủy Thanh nhìn nhìn hắn, lại nhìn nhìn Phó Hồng Tuyết, bỗng nhiên nói: “Giải huyết đạo ở chân cho ta, cùng ta đi!”

Họ đi ngang qua bức bích họa rất đẹp và lớn, xuyên qua một khu rừng phong, một bụi trúc, vượt qua một cây cầu chín khúc, và ánh đèn bỗng nhiên nhạt đi.

Bóng đêm trong sân sương, mang một vẻ u ám thê lương không sao diễn tả, đến ánh đèn dường như cũng rất nhợt nhạt.

Và tòa lâu các trước mặt trắng lệt như cung điện, nhưng bên trong đấy thì lại giống như là một thế giới khác.

Những ngôi nhà cao rộng ấy lại rất u ám và lạnh lẽo.

Trong phòng điểm hơn một trăm ngọn đèn trường minh, ánh đèn mờ mờ buồn tẻ trông hệt như ma trời.

Trước mỗi ngọn đèn, đều có một linh vị.

Mỗi cái tên trên linh vị đều là những cái tên hiển hách một thời, một số người trong đó trước đây không lâu vẫn còn là những nhân vật bất khả xâm phạm trong giới giang hồ!

Nhìn thấy dãy linh vị này cảm xúc của Minh Nguyệt Tâm cũng trở nên rất nghiêm túc.

Nàng biết những người này đều chết bởi Khổng Tước Linh, nàng hy vọng nơi đây có thể có thêm một cái linh vị nữa, một cái tên nữa.

“Công tử Vũ!”

Thu Thủy Thanh nói: “Tổ tiên vì sợ tội ác của con cháu quá nặng, thế nên mới đặt những linh vị vủa bọn người đó ở đây, siêu độ cho vong hồn của bọn họ.”

Sau đó hắn mới đưa mọi người đi vào tâm thất của Khổng Tước sơn trang, lối vào bắt đầu từ một hành lang .

Hành lang khúc khuỷu, hàng rào sắt nặng nề, cũng không biết là có bao nhiêu ngã rẽ.

Mọi người im lặng đi theo sau hắn, chỉ cảm thấy bản thân bỗng nhiên như là đang đi vào lăng mộ của một bậc đế vương thời cổ đại âm u, ẩm ướt và thần bí.

Cuối hành lang là một cái cửa sắt được làm bởi tám sắt dày ba thước , nặng tới cả ngàn cân.

Trên cửa có mười ba cái khóa.

“Mười ba chiếc chìa khóa vốn do mười ba người khác nhau coi giữ, nhưng thời nay những bằng hữu đáng tin nhiệm càng ngày càng ít.”

Vì thế bây giờ đã chỉ còn lại có sáu người, đều đã là những lão nhân tóc đã điểm bạc, trong đó có những họ hàng thân tín của Khổng Tước sơn trang, cũng có cả những danh tú võ lâm đã từng một thời nổi tiếng trong giang hồ.

Thân phận và lai lịch của những người đó không giống nhau, nhưng lòng trung thành và sự chân thành của họ lại có thể khiến Thu Thủy Thanh tuyệt đối tin nhiệm.

Võ công của bọn họ đương nhiên càng khiến người ta tin tưởng, Thu Thủy Thanh chỉ cần vỗ vỗ tay sáu người này lập tức đột ngột xuất hiện như hồn ma, người đến nhanh nhất có đôi mắt sắc như chim ưng, thân pháp cũng thoăn thoắt như chim ưng, khuôn mặt dạn dày sương gió vết dao kiếm dọc ngang, mừng tượng như là “Bất tử thần Ưng” Công Tôn Đồ oai chấn đại mạc những năm về trước.

Chìa khóa là dùng dây xích sắt buộc vào người, chiếc chìa khóa cuối cùng nằm trên người của Thu Thủy Thanh.

Minh Nguyệt Tâm nhìn hắn mở cái khóa cuối cùng xong thì sáu người này đột nhiên biến mất, họ giống như là được tổ tiên của Thu gia từ âm phủ phái đến canh giữ hồn ma của nơi cấm địa này.

Sau cánh cửa sắt là một gian thạch thất rộng rãi, trên tường đã mọc đầy rêu xanh, sáu ngọn đèn trường minh lập lòe hắt sáng .

Đèn chiếu mờ ảo, chiếu lên đủ kiểu đủ loại binh khí ngoại môn kì quái trên những giá gỗ ở tứ phía, có những cái mà đến Yến Nam Phi cũng chưa từng thấy qua. Cũng không biết là binh khí của Thu gia sử dụng hay là của kẻ thù của họ, giờ đây những binh khí này thì hãy còn, mà xương cốt của người sử dụng lại đã mục nát rồi.

Thu Thủy Thanh bước lại đẩy một tảng đá lớn sang bên , trong bức vách đá phía sau lại vẫn còn tàng chứa một kết sắt, lẽ nào Khổng Tước Linh chính nằm trong kết sắt này?

Mọi người đều nín thở, nhìn hắn mở kết sắt, cung cung kính kính lấy ra một cái hộp gỗ bạch đàn được chạm trổ rất tinh xảo.

Ai cũng không ngờ bên trong cái hộp gỗ đó không hề là Khổng Tước Linh mà là một miếng mỏng căng ra , màu vàng sấp nển.

Minh Nguyệt Tâm không hề muốn che giấu sự thất vọng của nàng, nhíu mày hỏi: “Đây là cái gì?”

Biểu hiện của Thu Thủy Thanh càng cung kính nghiêm trọng, trầm giọng đáp: “Đây là mặt của một người.”

Minh Nguyệt Tâm thất thanh hỏi: “Lẽ nào đây là miếng da được lột xuống từ mặt của một người?”

Thu Thủy Thanh gật gật đầu, trong ánh mắt chứa đầy đau khổ, u uất đáp: “Vì người này đã làm mất một vật vô cùng quan trọng, tự cảm thấy không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa nên trước khi tự vẫn đã để lại một di mệnh kêu người lột da trên mặt mình xuống để nhắc nhở hậu nhân.”

Hắn không hề nói ra tên của người này, những ai nấy đều biết người hắn nói tới là ai.

Thu Nhất Phong đột nhiên qua đời, vốn là một nghi vấn trong giang hồ lúc đó, bây giờ bí mật này mới được Thu Thủy Thanh nói ra.

Minh Nguyệt Tâm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt từng cơn, thân người run bắn lên, qua một hồi lâu mới thở dài, nói: “Chuyện này ngài vốn không nên nói ra.”

Thu Thủy Thanh sầm nét mặt nói: “Ta vốn cũng không muốn nói, nhưng ta nhất định phải nói để các người tin rằng Không Tước Linh từ lâu rồi đã không còn ở Khổng Tước sơn trang nữa.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng những người mà gần đây chết tại Khổng Tước sơn trang...”

Thu Thủy Thanh ngắt ngang lời của nàng, lạnh lùng nói: “Giết người có rất nhiều cách, không nhất định phải dùng Khổng Tước Linh.”

Minh Nguyệt Tâm nhìn nhìn tấm da người trong cái hộp gỗ, nghĩ đến sự bi hùng và thảm khốc khi người này dùng cái chết để chuộc tội, chỉ hy vọng là mình đã không tới nơi này.

Trong lòng Yến Nam Phi rất bất chợt lại cũng đang hối hận như vậy, chính ngay lúc đó bỗng nghe một tiếng “uỳnh”, tấm cửa sắt đã đóng lại!

Tiếp đến là “crắc, rắc, rắc” mười ba tiếng vang nhỏ, mười ba ổ khóa ngoài cửa bỗng nhiên đều đã bị người ta khóa lại.

Sắc mặt Minh Nguyệt Tâm biến đổi, Yến Nam Phi thở dài nói: “Chúng ta đã không nên đến, cũng không nên biết bí mật này, càng không nên mạo phạm đến sự anh linh của các vị tiền bối, chúng ta vốn là nên chết.”

Thu Thủy Thanh yên lặng lắng nghe, trên mặt hoàn toàn vô cảm.

Yến Nam Phi nói: “Nhưng cái mạng này của ta thuộc về Phó Hồng Tuyết ! ... Phó Hồng Tuyết không hề đáng chết.”

Thu Thủy Thanh lạnh lùng nói: “Ta cũng không đáng chết.”

Yến Nam Phi kinh ngạc nhìn hắn, Minh Nguyệt Tâm tranh lời hỏi: “Đây không phải là ý của ngài?”

Thu Thủy Thanh đáp: “Không phải.”

Minh Nguyệt Tâm kinh ngạc: “Là ai ở bên ngoài khóa tấm cửa sắt lại? Một nơi cơ mật như thế này, có ai có thể đi vào?”

Thu Thủy Thanh đáp: “Chí ít có sáu người.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng bọn họ đều là bằng hữu của ngài...”

Thu Thủy Thanh nói: “Ta đã nói, thế gian này những kẻ chuyên bán rẻ bạn bè luôn không ít!”

Phó Hồng Tuyết cuối cùng mở miệng, nói: “Trong sáu người, chỉ cần có một kẻ phản bội thì đã quá đủ rồi.”

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Kẻ ngài nói là ai?”

Phó Hồng Tuyết không đáp, hỏi ngược lại Thu Thủy Thanh: “Mở cái khóa thứ nhất là Công Tôn Đồ phải không?”

Thu Thủy Thanh đáp: “Phải.”

Minh Nguyệt Tâm lại tranh lời hỏi: “Phải hay không phải là kẻ vốn đã nên chết rất nhiều lần mà không chết Thân Ưng Công Tôn Đồ?”

Thu Thủy Thanh đáp: “Phải.”

Yến Nam Phi cũng lại hỏi: “Trận quyết tử cuối cùng của hắn, đối thủ có phải là Công Tử Vũ không?”

Thu Thủy Thanh đáp: “Phải.”

Yến Nam Phi nhìn nhìn Minh Nguyệt Tâm, Minh Nguyệt Tâm nhìn nhìn Phó Hồng Tuyết, cả ba người đều đã ngậm miệng.

Vấn đề này đã không cần hỏi nữa.

Công Tôn Đồ từ trong tay Công Tử Vũ thoát ra, trong giang hồ vốn đã cho rằng là một kì tích.

Bọn họ bây giờ mới biết rằng đó không hề là một kì tích, Công Tử Vũ cố ý tha cho Công Tôn Đồ, đồng thời cũng đã mua chuộc hắn.

Bây giờ điều duy nhất nên hỏi là: “Trong đây có lối ra thứ hai không?”

“Không.”

Thu Thủy Thanh trả lời rất dứt khoát, mặt thất cất giữ những thứ quan trọng, vốn đã không nên có lối ra thứ hai!

Minh Nguyệt Tâm than thở, cả người nàng dường như đã rã rời cả ra.

Nơi này có tám cửa sắt dày ba thước, có tường đá dày sáu thước, bất kể là ai bị nhốt trong một gian thạch thất như thế này thì chuyện duy nhất có thể làm chính là ngồi chờ chết.

Yến Nam Phi bỗng nhiên lại hỏi: “Trong này có rượu không?”

Thu Thủy Thanh đáp: “Có, chỉ có một vò, một vò rượu độc!”

Yến Nam Phi cười cười nói: “Rượu độc còn tốt hơn là không có rượu.”

Đối với người chỉ có đang chờ chết mà nói, rượu độc thì có hề gì?

Hắn tìm được vò rượu rồi, đập vỡ miếng đất niêm, đột nhiên đao quang phát sáng, vò rượu rơi xuống.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói: “Đừng quên rằng mạng của người vẫn là của ta, muốn chết, cũng phải để ta ra tay.”

Yến Nam Phi hỏi: “Người định lúc nào sẽ ra tay?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Khi đã hoàn toàn tuyệt vọng.”

Yến Nam Phi hỏi: “Hiện tại chúng ta còn hy vọng gì nữa chứ?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Chỉ cần người còn sống thì còn hy vọng!”

Yến Nam Phi cười lớn: “Hay, nói rất hay, chỉ cần ta vẫn còn một hơi thở, thì tuyệt sẽ không quên câu nói này.”

Phó Hồng Tuyết đến một chữ cũng không nói nữa, nhưng hình như lại đột nhiên có hứng thú với những binh khí trên giá gỗ quanh bốn bức tường.

Hắn từ từ bước qua, với mỗi món binh khí đều xem rất tỉ mỉ.

Căn phòng đá lạnh lẽo dần dần trở nên rất oi bức, Thu Thủy Thanh thổi tắt ba ngọn đèn trường minh, Phó Hồng Tuyết đột nhiên từ trên giá gỗ rút ra một cái roi hình ống trúc.

Cây roi được làm từ thép nguyên chất, nhìn bề ngoài trọng lượng chắc chắn phải rất nặng nhưng thực tế lại hoàn toàn không hề nặng như vẻ ngoài đó !

Phó Hồng Tuyết trầm ngâm hỏi: “Thứ binh khí này làm sao mà có?”

Thu Thủy Thanh không trực tiếp trả lời, trước tiên lấy từ trong hộc tường ra một cuốn sổ ghi chép rất dày, thổi hết bụi bặm, lật qua hơn mười trang rồi mới chậm chậm đáp: “Là do Hải Đông Khai để lại.”

Phó Hồng Tuyết lại hỏi: “Hải Đông Khai ở Giang Nam Tịch Lôi Đường?”

Thu Thủy Thanh gật gật đầu nói: “Hỏa khí của Tịch Lôi Đường vốn là ám khí uy khiếp khắp thiên hạ, nhưng sau khi Khổng Tước Linh xuất hiện thanh thế của bọn họ liền yếu đi. Vì thế Hải Đông Khai tập hợp đệ tử đến xâm phạm, muốn phá hoại Khổng Tước sơn trang, chỉ đáng tiếc hắn vẫn chưa xuất thủ thì đã chết bởi Khổng Tước Linh.”

Mắt Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên phát sáng, khẽ lặp lại : “Hắn vẫn chưa xuất thủ, thì đã chết bởi Khổng Tước Linh.”

Thu Thủy Thanh lại gật gật đầu nói: “Đó tuy là đã là chuyện cũ của hơn trăm năm trước nhưng trên đây lại ghi lại rất rõ ràng.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Tôi cũng đã từng nghe nói qua về vị võ lâm tiên bối này, tôi nhớ ngoại hiệu của ông ta hình như gọi là Tịch Lôi Tiên!”

Phó Hồng Tuyết khe khẽ gật gật đầu, lại bắt đầu men theo bức tường đá tiến về phía trước.

Hắn tay phải cầm thanh đao, tay trái cầm cây roi nhưng mắt lại nhắm, dáng đi của hắn tuy kỳ lạ, nhưng cảm xúc biểu lộ trên khuôn mặt dường như đã rất nhập định.

Mọi người đều lại nín thở nhìn hắn, thạch thất lại trở nên tĩnh lặng như một phần mộ.

Đột nhiên, đao quang phát sáng.

Nhát đao này so với tất cả những nhất đao mà Yến Nam Phi đã từng thấy trước đây cũng sáng hơn gấp bội.

Nhát đao này Phó Hồng Tuyết hiển nhiên dồn công lực, mắt hấn tuy nhắm nhưng nhất đao lại chính xác đâm vào kẽ hở giữa khối đá trên bức tường.

Hấn đã không hề dùng mắt để nhìn, hấn đã dùng tâm để nhìn!

Một đao đâm tới, rớt cuộc không hoàn toàn đâm sâu vào bức tường đá.

Phó Hồng Tuyết thở ra một hơi dài, mũi đao theo đó được rút ra, khi hấn mới vừa thở xong luồng hơi này ra cây roi ống trúc ở tay trái cũng đã đâm tới, thọc rất mạnh vào trong kẽ hở mà mũi đao đã xẻ ra.

Chính ngay trong lúc đó chỉ nghe một tiếng chấn động lớn: “oàng”, cây roi ống trúc cuối cùng đã nằm trong khe nứt của bức tường đá.

Bức tường đá được xây dựng bằng những khối đá dày sáu thước vuông, cũng theo đó mà nứt toác ra, những mảnh đá vỡ vụn bay rào rào như mưa.

Đột nhiên tất cả lại trở về với sự tĩnh lặng, toàn bộ bức tường đá đã bị vỡ vụn thành từng đống.

Đao của Phó Hồng Tuyết đã nhập bao, chỉ thản nhiên nói một câu: “Hỏa khí Giang Nam Tịch Lôi Đường quả nhiên thiên hạ vô song.”

Thu Thủy Thanh, Minh Nguyệt Tâm, Yến Nam Phi, yên lặng nhìn hấn, trong mắt chứa đầy sự kính phục: “Người làm sao biết trong cây roi này có hỏa khí?”

“Ta không biết.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Ta chẳng qua chỉ cảm thấy trọng lượng của nó đáng lẽ không nhẹ như thế. Do đó bên trong rất có thể là rỗng, đúng lúc ta lại nghĩ tới Hải Đông Khai.”

Cuộc chiến Hải Đông Khai tấn công Khổng Tước sơn trang vốn là một trong những cuộc tấn công nổi tiếng trong giang hồ.

Năm đó bảy mươi hai cuộc tấn công nổi tiếng nhất trong giang hồ, chí ít có bảy lần là phát sinh tại Khổng Tước sơn trang!

Khổng Tước sơn trang luôn luôn giống như một kỳ tích luôn sừng sững không hề gục ngã. Nhưng bọn họ vừa mới đi vào vài canh giờ thì đã chứng kiến một Khổng Tước sơn trang từng trải qua biết bao nhiêu nạn kiếp vẫn không gục ngã rốt cuộc đã biến thành một đống đá vụn – chín tầng sân sướng, ba mươi sáu lầu đài, cơ ngơi tám mươi dặm- tất cả đều đã biến thành một đống gạch vụn!

Máu tươi vẫn còn chưa khô, Thu Thủy Thanh cứ đứng như thế giữa đống gạch vụn đã nhuộm đỏ máu.

Cơ ngơi tám mươi dặm, năm trăm nhân mạng, danh tiếng ba mươi tám đời, giờ đây đều đã bị phá hủy!

Thu Thủy Thanh không hề cử động, cũng không rơi lệ, nỗi hận thù này nước mắt không thể nào rửa sạch được.

Bây giờ hấn chỉ muốn đổ máu!

Nhưng hắn không hề nhìn thấy kẻ đã gây ra tai họa này, sắc trời thê lương, mặt đất ngàn dặm một màu đỏ, ngoài bốn người bọn họ ra trong trời đất dường như đã không còn sinh mệnh nào khác.

Yến Nam Phi đứng ở phía xa, nỗi lòng so với Thu Thủy Thanh càng đau khổ.

Phó Hồng Tuyết đã chăm chú nhìn hắn một lúc rất lâu, lạnh lùng hỏi: “Người đang ân hận và tự trách, có phải người cho rằng tai họa này do người mà ra?”

Yến Nam Phi khẽ gật đầu, mấy lần định nói, lại kìm lại, những mâu thuẫn trong lòng đang giãy xé, khiến hắn càng thêm đau đớn.

Hắn cuối cùng không nhịn nổi nữa, bất chợt nói: “Đây là lần thứ ba.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Lần thứ ba?”

Yến Nam Phi đáp: “Lần thứ nhất là Phượng Hoàng Tập, lần thứ hai là Nghê gia hoa viên, lần này là lần thứ ba.”

Hắn nói rất nhanh, bởi vì hắn đã quyết là sẽ nói ra toàn bộ bí mật.

“Thiên hạ ngày nay, người có võ công cao cường nhất không phải là người mà là Công Tử Vũ.” Hắn nói rất thẳng thừng: “Thanh đao của người tuy đã gần như không thể đánh bại, nhưng con người của người lại có nhược điểm.”

“Còn người?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Thứ ta luyện là Tâm kiếm, ý kiếm, tâm ý sở tập, vô sở bất chí, cái đó vốn là cảnh giới cao nhất trong kiếm pháp, nếu như luyện thành, nhất định là vô địch trong thiên hạ.”

“Người luyện không thành?”

“Loại kiếm pháp này cũng giống như cánh cửa có mười ba cái khóa kia, ta rõ ràng đã có được tất cả các chìa khóa, nhưng sau khi mở được mười hai cái khóa, lại tìm không được chiếc chìa khóa cuối cùng.”

Yến Nam Phi cười khổ nói: “Vì vậy ta mỗi lần xuất thủ, luôn cảm thấy lực bất tòng tâm, có khi một kiếm chém ra rõ ràng nhất định trúng, cuối cùng quay đầu lại, lại chệch ra gần một tấc.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Công Tử Vũ thì sao?”

Yến Nam Phi đáp: “Võ công của hắn chẳng những không thể đánh bại, mà còn không dễ gì có cơ hội để mà tấn công, khắp thiên hạ đều nể sợ hắn, có lẽ chỉ có hai thứ là có thể đối phó với hắn.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Một thứ là Khổng Tước Linh?”

Yến Nam Phi đáp: “Vẫn còn một thứ là Thiên Hạ Giao Chinh Đại Bi Phú”

Đó là quyển sách ghi chép về bảy loại vũ khí nguy hiểm đáng sợ nhất thiên hạ từ trước tới nay, nghe nói khi quyển sách này được hoàn tất, trời đổ máu, ma quỷ khóc, người viết quyển sách này khi viết đến chữ cuối cùng cũng thổ huyết mà chết.

Phó Hồng Tuyết đương nhiên cũng từng nghe nói về nó: “Nhưng sau khi quyển sách này được hoàn thành, liền bị thất lạc, trong giang hồ vốn dĩ chưa có người nào từng thấy qua.”

Yến Nam Phi nói: “Thật sự quyển sách này thất lạc đã lâu nhưng gần đây lại thấy xuất hiện.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Xuất hiện ở đâu?”

Yến Nam Phi đáp: “Phượng Hoàng Tập.”

Một năm trước hắn tới Phượng Hoàng Tập, chính là để tìm kiếm cuốn sách này, đúng lúc Phó Hồng Tuyết cũng tới đó.

Yến Nam Phi nói: “Lúc đó ta cho rằng người cũng nhất định là muốn tìm quyển sách này, cho rằng người rất có thể cũng đã bị Công Tử Vũ mua chuộc, vì thế mới ra tay với người.”

Nhưng hắn đã thua.

Hắn tuy muốn giết Phó Hồng Tuyết, nhưng Phó Hồng Tuyết lại không muốn giết hắn, vì vậy mới sinh ra những chuyện bí hiểm thảm khốc mà đáng sợ như thế này.

Yến Nam Phi nói: “Sau khi ta và người quyết đấu, tinh thần và thể xác đã quá mệt, hai canh giờ sau, mới có thể quay lại Phượng Hoàng Tập.”

Lúc đó Phượng Hoàng Tập đã bất ngờ biến thành một cái trấn chết, không nghi ngờ gì đã bị thuộc hạ của Công Tử Vũ tấn công!

Nhưng hắn đã không đắc thủ, do vậy mới xảy ra vụ thảm án lần thứ hai.

Yến Nam Phi nói: “Buổi sáng hôm đó đã có bốn vị trong Nghê thị thất kiệt đến Phượng Hoàng Tập, bọn họ lặng lẽ tới, lặng lẽ đi, vốn dĩ không hề khiến người khác phải chú ý tới, nhưng ta lại nhận không nổi muốn tìm cho ra bọn họ để nghe ngóng tin tức, không ngờ ta đi lần đó, rốt cuộc lại khiến khu vườn bọn họ vất vả gây dựng mười ba đời, biến thành một phế viên.”

Hắn nghĩ nghĩ rồi lại nói thêm: “Cũng chính vào ngày hôm đó, ta lần đầu tiên gặp được Minh Nguyệt Tâm, lúc đó nàng mới dọn tới chưa được năm ngày.”

Phó Hồng Tuyết siết chặt hai nắm đấm, qua một hồi lâu, mới từ từ nói: “Người tuy rằng đến tận ngày hôm nay vẫn chưa thấy qua quyển Đại Bi Phú này, nhưng đã không biết có bao nhiêu người vì nó mà gia bại nhân vong.”

Yến Nam Phi cũng siết chặt hai nắm đấm nói: “Vì thế ta càng phải giết Công Tử Vũ, vì những người này mà phục thù rửa hận.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Vì thế hắn cũng không giết người không được.”

Bọn họ không nói thêm nữa bởi vì lúc đó Thu Thủy Thanh đã đang chậm chậm bước tới. Trên mặt hắn vẫn hoàn toàn vô cảm thậm chí đến cặp mắt sắc như chim ưng cũng trở nên trống rỗng đờ đẫn.

Hắn đứng trước mặt bọn họ, giống như một người gỗ, hắn đứng như vậy rất lâu mới thần thờ thì thầm nói: “Người của Thu gia đều đã chết hết nhưng xác của bọn họ toàn bộ vẫn còn ở đây, trong đó chỉ thiếu có một người.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Công Tôn Đồ?”

Thu Thủy Thanh gật gật đầu, nói: “Muốn giết hết người của Thu gia không phải là chuyện dễ, bọn chúng nhất định cũng có thương vong, nhưng tất cả lại đã được mang đi hết!”

Yến Nam Phi nhin không nổi nói: “Những tên này làm việc luôn luôn sạch sẽ gọn gang, không để lại dấu vết.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Nhưng nhiều người như vậy không thể đột nhiên biến mất được, bất luận bọn chúng đi như thế nào ít nhiều cũng có vài manh mối sót lại.”

Thu Thủy Thanh nhìn hấn, trong mắt lộ ra vẻ cảm kích, bỗng lại nói: “Thê tử của ta lâm bệnh, ở trong thành ta còn có một người phụ nữ khác, nàng hiện tại đã đang mang thai, nếu như sinh hạ một bé trai thì nó chính là hậu duệ duy nhất của Thu gia chúng tôi.”

Hấn chậm chậm nói tiếp: “Nàng họ Trác, gọi là Trác Ngọc Trinh, phụ thân của nàng tên là Trác Đông Lai, là một thầy tiên.”

Phó Hồng Tuyết im lặng lắng nghe, mỗi một câu nói đều nghe rất cẩn thận.

Thu Thủy Thanh thở dài, nói: “Những chuyện này vốn nên do đích thân tôi giải quyết, nhưng tôi đã không được nữa rồi, nếu như vẫn nhẫn nhục mà sống sau này xuống tới cửu tuyền cũng không còn mặt mũi nào gặp lại tổ tiên Thu gia.”

Yến Nam Phi gào lên, nghiêm giọng nói: “Ông không thể chết! Lẽ nào ông không muốn phục thù?”

Thu Thủy Thanh đột nhiên cười cười, nụ cười so với khóc còn đau khổ hơn: “Phục thù? Người muốn ta phục thù? Người có biết Công Tử Vũ là người thế nào không? Người biết hay không biết hấn có một thế lực rất lớn?”

Yến Nam Phi đương nhiên biết, không ai có thể biết nhiều hơn hấn.

Ngoài Thất Đại Kiếm Khách và Cái Bang có lịch sử lâu đời ra, trong giang hồ ba mươi chín tổ chức có thế lực lớn nhất khác thì chỉ ít có một nửa có quan hệ rất mật thiết với Công Tử Vũ, trong số đó ít nhất có đến tám, chín tổ chức là do Công Tử Vũ điều khiển trong bóng tối.

Cao thủ hạng nhất trong giang hồ đã bị hấn mua chuộc càng không biết là có bao nhiêu, trong đám hộ vệ theo bên người hấn lại có một hai tên có võ công thâm hậu khôn lường.

Yến Nam Phi đang định nói ra tất cả những gì mình biết, nhưng Thu Thủy Thanh lại đã không định nghe tiếp nữa.

Hấn vẫn đứng đó không hề cử động, trong tai mũi thất khiếu bỗng nhiên lại đồng thời có một dòng máu tươi phụt ra.

Khi hấn gục xuống, từ nơi xa truyền tới tiếng gà gáy đầu tiên.

Khổng Tước sơn trang hai mặt tựa sơn một mặt đối thủy. Thế núi cao ngất, người đang bị thương tuyệt đối không có cách nào vượt qua được. Thế nước chảy xiết, đến nửa cái bè cũng không thể vượt qua.

Trong Khổng Tước sơn trang cấm vệ nghiêm ngặt, không thiếu cao thủ, muốn giết sạch bọn họ chỉ ít cũng cần tới từ ba chục đến năm chục hảo thủ.

Cho dù những tên này xuyên núi vượt sông mà tới thì khi đi cũng chỉ có một con đường trước mặt!

Khu rừng rậm trước mặt, đường đi rộng rãi nhưng hoàn toàn không tìm thấy một vết bánh xe ngựa lưu lại, cũng không có một chút dấu chân vấy máu nào cả.

Minh Nguyệt Tâm nghiêng rặng nói: “Bất luận là như thế nào, hôm nay chúng ta nhất định phải tìm cho ra ba người.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Ngoài Trác Ngọc Trinh và Công Tôn Đồ ra còn có ai nữa?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Chim Công, tôi đã thu phục được hẳn nên muốn hẳn quay lại dò la tin tức, hẳn nhất định đủ khả năng cung cấp cho chúng ta một chút manh mối.”

Yến Nam Phi lạnh lùng nói: “Chỉ tiếc mỗi một manh mối mà hẳn cung cấp đều có thể là một cạm bẫy.”

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Cạm bẫy?”

Yến Nam Phi đáp: “Hẳn sợ nàng, nhưng ta cam đoan hẳn nhất định càng sợ Công Tử Vũ, nếu không phải là hẳn tiết lộ bí mật của chúng ta thì Công Tử Vũ làm sao biết mà tìm tới, hơn nữa lại tới đúng lúc như vậy.”

Minh Nguyệt Tâm cảm hận nói: “Nếu như phán đoán của chàng là chính xác, thiếp càng phải tìm ra hẳn.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Nhưng người đầu tiên chúng ta cần tìm không phải là hẳn mà là Trác Ngọc Trinh.”

Không có ai biết Trác Ngọc Trinh nhưng Trác Đông Lai lại là một người rất nổi tiếng - một tên nghiện rượu nổi tiếng.

Bây giờ hẳn lại cũng đang say, say tới nổi gục dưới tán cây, tuy nhiên, vừa nghe thấy tên của Thu Thủy Thanh, hẳn lại nhảy lên mà lớn tiếng chửi: “Tên già súc sinh đó ta coi hẳn là bằng hữu nhưng hẳn lại quay ra lừa con gái của ta.”

Bọn họ không hề chặn miệng hẳn lại, hẳn chửi càng dữ dội, càng có thể tin rằng chuyện này không hề là giả, chỉ cần có thể giữ lại cho Thu Thủy Thanh giọt máu đó thì cho dù hẳn có chửi ba ngày ba đêm nữa cũng không sao.

Nhưng con gái của hẳn thì lại không chịu nổi, nàng cuối cùng đã bị phụ thân chửi tới nổi phải bỏ đi, trên bàn trang điểm trong khuê phòng của nàng còn để lại một phong thư, một tiểu cô nương thất bím tóc dài đang gục lên lên mặt bàn trang điểm khóc mãi không thôi.

Trong bức thư viết là: “Nữ nhi bất hiếu, đã làm nhục gia môn, nhưng vì cốt nhục đang mang trong bụng nên không thể dùng cái chết để tạ tội...”

Tiểu cô nương nói: “Vì thế tiểu thư chỉ còn biết ra đi, tôi muốn giữ cũng giữ không nổi.”

“Cò cũng không biết cô ta đi đâu ư?”

“Tôi nếu như biết thì tôi đã đi tìm từ sớm rồi, đâu còn ở lại nơi này nữa.”

Trong phòng nếu như có một tên nghiện rượu, ai cũng chẳng muốn ở lại, vì vậy nên bọn họ cũng chỉ biết bỏ đi, nhưng bọn họ lại vẫn không thể không tìm Trác Ngọc Trinh, biển người mênh mông, các hạ kêu bọn họ đi đâu mà tìm?

Minh Nguyệt Tâm đột nhiên nói: “Có một nơi nhất định có thể tìm thấy.”

Yến Nam Phi lập tức hỏi: “Nơi nào?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Phụ thân của cô ta vốn đã không biết chuyện này, Thu Thủy Thanh nhất định đã sắp xếp một nơi để bọn họ hẹn hò hàng ngày.”

Đến những ông chủ hiệu của những tiệm vải nhỏ cũng có thể ở bên ngoài kiểm nhân tình, huống hồ là trang chủ của Khổng Tước sơn trang.

Đáng tiếc nơi đó nhất định rất bí mật, Thu Thủy Thanh luôn luôn là một người rất thận trọng, việc như thế này thì ngoài chính hai người đó ra còn có ai biết được nữa?

“Nhất định vẫn còn có một người biết!”

“Ai?”

“Tiểu cô nương thắt bím tóc dài kia.” Minh Nguyệt Tâm nói một cách rất chắc chắn: “Tình cảm giữa tiểu thư và nha đầu theo hầu có lúc giống như tình tử muội, tiếp nếu như làm những chuyện việc như thế này thì nhất định cũng không giấu Tinh Tinh đâu.”

Tinh Tinh chính là tên của nha đầu theo bên mình Trác Ngọc Trinh.

“Điều bộ của tiểu cô nương có khuôn mặt gian xảo đó vừa rồi chẳng qua chỉ là làm trò cho chúng ta thấy thôi, nhất định không tới nửa canh giờ cô ta nhất định sẽ lén lút đi tìm Trác Ngọc Trinh.”

Nàng nói không hề sai.

Quả nhiên chưa tới nửa canh giờ tiểu cô nương này đã lén lút từ qua cửa sau đi vào con hẻm phía bên trái.

Minh Nguyệt Tâm len lén chăm chú quan sát cô ta, Phó Hồng Tuyết và Yến Nam Phi chăm chú quan sát Minh Nguyệt Tâm.

“Một khuê nữ đài các vẫn chưa xuất giá hành động thường là không thể tùy tiện lộ liễu, vì thế nơi hẹn hò của bọn họ nhất định cách nhà nàng ta không xa!”

Điều này Minh Nguyệt Tâm cũng không đoán sai, nơi đó quả nhiên ở ngay trong một ngách nhỏ bên ngoài hai con hẻm, một nơi kín cổng cao tường. Một mảnh vườn u u tịnh tịnh, trong vườn có một cây mơ vàng, trên đầu tường đặt khoảng hơn mười chậu hoa hồng.

Cửa không cài, hình như là mở để cho tiểu cô nương kia đi vào. Cô ta đảo mắt qua lại rón rén đẩy cửa bước vào rồi mới cài chốt cổng lại, hoa hồng trên đầu tường tỏa ra một hương thơm tinh khiết, lá của cây mơ bị gió thổi kêu xào xạc, nhưng trong vườn lại lặng không một tiếng người.

“Nàng vào trước, đi bọn ta ở bên ngoài đợi!”

Minh Nguyệt Tâm đã sớm biết rằng hai người đàn ông này tuyệt không tùy tiện xông vào nhà riêng của phụ nữ, bởi vì bọn họ đều là những người đàn ông chân chính, đàn ông trong những người đàn ông.

Bọn họ nhìn nàng phóng qua tường cao, lại chờ rất lâu, hoa hồng vẫn thơm như vậy, nhưng bỗng từ trong mảnh sân tĩnh mịch lại truyền ra một tiếng la thất thanh.

Là tiếng của Minh Nguyệt Tâm.

Minh Nguyệt Tâm tuyệt không phải là người con gái dễ bị hoảng sợ.

Tán của cây mơ vàng khum khum rậm rạp. Trong căn phòng nhỏ u ám mờ ảo, tiểu cô nương thắt bím tóc dài gục trên mặt bàn trang điểm, bím tóc dài đen óng ả siết chặt lấy yết hầu của cô ta, tay chân của cô ta đã lạnh ngắt.

Tay chân của Minh Nguyệt Tâm cũng lạnh toát: “Chúng ta lại đến trễ một bước rồi.”

Tiểu cô nương đã bị sát hại, Trác Ngọc Trinh đã không thấy đâu nữa.

Không có ai tự dùng bím tóc của mình để tự giết chết mình cả, là kẻ nào đã hạ độc thủ?

Yến Nam Phi siết chặt hai nắm tay: “Mối tư tình của Thu Thủy Thanh và Trác Ngọc Trinh xem ra không phải là một bí mật mà không có kẻ khác biết.”

Vì thế thuộc hạ của Công Tử Vũ lại đã đến sớm hơn bọn họ một bước!

Sắc mặt của Phó Hồng Tuyết trắng nhợt, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia đỏ ngầu.

Hắn đang tìm, hắn hy vọng tên hạ thủ lần này trong lúc vội vã đã gây nên một chút sơ suất.

Chỉ cần có một chút sơ suất, chỉ cần sót lại một chút manh mối, thì hắn đã tuyệt sẽ không bỏ sót!

Nhưng lần này hình như hắn đã lầm rồi, bởi vì manh mối này kì thực quá rõ ràng.

Trên bàn trang điểm có một cái gương soi, có người đã dùng son đỏ viết lên trên tấm gương ba chữ, chữ viết rất rối, hiển nhiên là Trác Ngọc Trinh trong lúc cuống quýt đã để lại, tên đã bắt trói nàng ta mang đi cũng đã không chú ý.

Tại sao chuyện rõ ràng như thế, mọi người ngược lại càng không hề chú ý?

Son đỏ như máu, chữ đỏ như máu: Tử Dương Quán!

Tử Dương Quán là một cái tên rất phổ biến, có rất nhiều đạo quán cũng gọi là Tử Dương Quán, rất may trong thành này chỉ có một nơi.

“Nàng ta làm sao lại biết bọn chúng sẽ mang nàng ta tới Tử Dương Quán?”

“Có lẽ là trong lúc vô tình đã nghe thấy, có lẽ là trong số những tên đó có đạo sĩ của Tử Dương Quán, nàng ta sinh trưởng tại đây đương nhiên nhận ra.”

Bất luận là như thế nào, bọn họ đến xâm xẩm tối cũng sẽ đi xem xét, cho dù đây có là một cạm bẫy bọn họ cũng phải đi cho bằng được.

Trong sân vườn của Tử Dương Quán lại cũng có một cây mơ vàng có tán cây khum khum rậm rạp, trong đại điện hương khói mù mịt, nhìn không thấy hình người, nhưng bọn họ vừa mới đến hậu viện, liền nghe thấy tiếng người, sân vườn lạnh vắng, giọng nói lạnh lùng, chỉ có hai âm: “Mời vào!”

Giọng nói là từ trong một gian tịnh phòng phía bên trái vọng ra, người ở bên trong hình như vốn đã đang đợi bọn họ.

Xem ra đây quả nhiên là một cạm bẫy. Nhưng lúc này bọn họ lại có khi nào còn sợ cạm bẫy của kẻ khác nữa ?

Phó Hồng Tuyết đến nghĩ cũng chẳng nghĩ lập tức bước qua, cánh cửa đang khép hờ, khe đẩy một cái đã mở ra.

Trong phòng có bốn người.

Chỉ cần hấn cho rằng là việc nên làm thì cho dù có thiên binh vạn mã đang ở trước mặt đợi, hấn cũng tuyệt không lùi nửa bước, hướng hồ chỉ là bốn người!

Trong bốn người, một người đang uống rượu, hai người đang đánh cờ, còn có một thiếu niên mặc áo trắng đang dùng một con dao nhỏ tỉa móng tay.

Trong phòng vẫn không đốt đèn, sắc mặt của tên trẻ tuổi xem ra giống như con dao của hấn, trắng bệch xanh nhợt, xanh đến mức đáng sợ.

Hai người đang đánh cờ, quả nhiên có một người là đạo sĩ, râu tóc tuy đã bạc hết, nhưng sắc mặt lại hồng hào như trẻ sơ sinh, người kia mặc áo xanh, mang tất trắng, ăn mặc giản dị, trên tay có đeo một cái nhẫn, nhưng lại là cẩm thạch có giá trị liên thành.

Con người của Phó Hồng Tuyết bỗng nhiên thu lại, trên khuôn mặt trắng nhợt đột nhiên lại hiện lên một vầng đỏ khác thường.

Bởi vì người vừa rồi cúi mặt uống rượu, lúc này đang từ từ ngẩng mặt lên.

Nhìn thấy khuôn mặt của người này, tay chân của Minh Nguyệt Tâm lập tức lại lạnh ngắt.

Một khuôn mặt đầy những vết chém chằng chịt, mắt sắc mũi quặp như chim ưng, hiển nhiên chính là “Bất tử thân Ứng” Công Tôn Đồ!

Hấn cũng đang nhìn bọn họ, trong cặp mắt sắc mang một nét cười rất tàn độc, nói: “Mời ngồi.”

Trong căn tịnh phòng quả nhiên còn có ba cái ghế trống, Phó Hồng Tuyết đã thực sự ngồi xuống.

Trước một trận ác chiến trong thế sinh tử ngàn cân treo sợi tóc nếu có thể giữ lại một chút thể lực cũng là một điều tốt.

Vì thế Yến Nam Phi và Minh Nguyệt Tâm cũng đã ngồi xuống, bọn họ cũng biết rằng lúc này đây đã rơi vào thế sinh tử ngàn cân treo sợi tóc.

--- Vietkiem.com ---